

HYBERNIA.

VNA superest ex Britannicis insulis Hybernia illustranda, quam Britannicam Insulam nominat Ptolemæus, vt ante me obseruauit Camdenus, quæque inter maiores insulas in antiquo Geographo re censetur his verbis: [Inter insulas magnitudine & celebritate primas fert Taprobane Indica, post eam Britannia, tertia est altera Britan- norum insula Hybernia.] Hanc sic describit venerabilis Beda: [Hyber- nia & latitudine sui status, & salubritate ac serenitate aerum, multum Britanniaë præstat, ita vt raro ibi nix plusquam triduana remaneat: ne- mo propter hyemem aut foena secet æstate, aut stabula fabricet iumentis: nullum ibi reptile videri soleat, nullus viuere serpens valeat. Nam sæpe il- lò de Britannia allati serpentes, mox vt proximante terris nauigio, odore aeris illius attracti fuerint, intereant: quin potius, omnia pene, quæ de ea- dem insula sunt, contra venenum valent. Denique vidimus, quibusdam à serpente percussis, rasa folia codicum, qui de Hybernia fuerant, & ipsam rasuram aquæ immissam, ac potui datam, talibus protinus totam vim ve- neni grassantis, totum inflati corporis absumpsisse ac sedasse tumorem. Diues lactis ac mellis insula, nec vinearum expers, piscium volucrumque, sed & ceruorum venatu insignis. Hæc autem propriè patria Scotorum est. Ab hac egressi tertiam in Britannia Britonibus & Pictis gentem addide- runt. Est autem sinus maris permaximus, qui antiquitus gentem Britonum à Pictis secernebat, qui ab Occidente in terras longo spatio erumpit, vbi est ciuitas Britonum munitissima vsque hodie, quæ vocatur Alcuith: ad cuius videlicet sinus partem Septentrionalem Scoti aduenientes sibi locum patriæ fecerunt.]

Iam quo tempore Hybernis Euangelium prædicatum fuerit, adeò cer- tum non est: haud tamen dubium, quin apud eos primis sæculis Christiani fuerint, sicut & in Britannia magna. Non enim probabile est Palladium, qui ad Scotos à Celestino missus est, his qui apud Hyberniam degebant, fi- dem per se vel per alios prædicare omisisse: maximè cum Scoti tunc tem- poris non minus in Hybernia, quam in Caledonia habitarent. Horum Apostolum quidam sanctum Patricium Palladij successorem dicunt: sed vix mihi suaderi potest nullum ante eum Hybernis Euangelium prædicaf- se. Certius est hunc eximiæ sanctitatis virum tanto cum successu fidei Chri- stianæ semen inter eos sparsisse, vt solum ipsum breui tempore sanctorum patria diceretur, ideoque totius insulæ Apostolus abhinc nominatus fuerit.

Sedit Patricius apud Armacham, teste sancto Bernardo qui hic viuum præfuisse & mortuum requieuisse scribit, vbi nunc est sedes Archiepisco- palis. Id autem à multis sæculis, vt in regionis prima Ecclesia fuisse affir- mant omnes Hyberni scriptores, & eo verisimilius in Hybernia Metropo- litam fuisse arbitratur, quod non pauci fuerint olim in ea Episcopi, vt clarè colligitur ex Epistola, quam Gregorius magnus ad eos scripsit, de his qui ex Nestoriana hæresi ad Ecclesiam reuertebantur, docens hæreticos illos nouo baptismo haud tingendos esse, qui vero semel abluti fuerant, sed

XIV.
ANTIQUA HY-
BERNÆ DES-
SCRIPTIO.
a Notit. antiq.
Τὸν νῦν πρῶτον
ἡ Ἰνδία ΤΑΠΡΟ-
ΒΑΝΗ καλεῖται ὅτι
ἔστι μεθ' αὐτῆς ἡ ΒΡΕ-
ΤΑΝΝΙΚΗ, ἧτις ἡ
ἑτέρα Βρεταννῶν ἡ
ΙΟΥΗΡΝΙΑ.
b Bedalib. i. cap. x.

XV.
ECCLESIAE HY-
BERNICÆ PRI-
MORDIA.

XVI.
SEDES EPISCO-
PALES HYBER-
NIAE.

c Greg. mag. Ep. 41.
lib. 9. ind. 4. ad
Quirinum & Epis-
copos Hybernias.